

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ganske klar og bestemt opfattelse, i hvert tilfælde på regeringens eller egne vegne, og sige, at sådan mener vi det skal være.

Det er med god grund, mener jeg, at det er lagt op på den måde. Det er såmænd ikke et udtryk for mangel på meninger, det er heller ikke et udtryk for mangel på ønske om at få beslutninger, men det var udtryk for, at jeg havde den opfattelse, også fra tidligere drøftelser, at der her i folketinget uanset politiske forskelle i virkeligheden er et ganske overordentlig bredt grundlag, og at der i virkeligheden ses ganske overordentlig ens på umådelig mange af de principielle og såmænd også de mere konkrete spørgsmål, men at det, der så gør, at man ikke er fuldstændig klar til en afklaring, er nogle problemer, vi er fælles om, og som vi derfor skal have drøftet. Jeg synes, jeg har fået dette bekræftet gennem de indlæg, der er kommet, og det vil jeg altså gerne takke for. Der er selvfølgelig nævnt en række konkrete ting, men inden jeg går over til dem, er der i hvert tilfælde to meget store spørgsmål, jeg gerne vil sige lidt mere om end det, der står i redegørelsen, foranlediget af, hvad der nu er sagt.

Praktisk taget alle har været inde på spørgsmålet om Saltholm. Nu ligger landet jo sådan, at der er et folketingsudvalg — ikke det udvalg, som vi nu skal fortsætte denne debat i, men et særligt udvalg — som stadig væk eksisterer, og som har afgivet den beretning, som folketinget kender. I denne beretning er det konstateret, at et meget betydeligt flertal her i folketinget på det grundlag, det havde, for det første har accepteret det, der var et udgangspunkt i hvert tilfælde både for min forgænger og for mig i denne sag, at der ikke var en løsning, der hedder „blive i Kastrup“ og så bare blive ved med at udvide tværs hen over Amager. Det var på forhånd taget ud i oplægget, og derfor drejede det sig om at vælge mellem de to bedst mulige placeringer, som man havde fundet frem til gennem tekniske undersøgelser.

Ved dette valg, på det grundlag, man havde, og med de forbehold, der derfor måtte være, kom man til det resultat, at et overvejende flertal her i folketinget mente, at Saltholm så var den rigtige placering. Jeg vil gerne sige, for at der ikke skal

være nogen misforståelse, at jeg er helt på samme standpunkt som udvalget, helt på samme standpunkt. Deri ligger også: med de samme forudsætninger.

Det er derfor naturligt, at man nu spørger, som det jo også er blevet gjort her under debatten: og hvad så? Hvad skal der nu ske? Det er klart — det har jo alle vidst — at en dansk beslutning om, at nu skal der arbejdes videre med planlægning af en lufthavn på Saltholm, er det, som udløser realistiske forhandlinger med den svenske regering dels om, hvad der måtte være tilbage af problemer vedrørende luftrummet og støjforholdene — jeg tvivler såmænd på, at der er nogen, men det kan man jo konstatere — dels om det i og for sig vigtigere og langt mere interessante spørgsmål om de to landes regeringers fælles syn på Øresundsforbindelsen, dens placering og dens forbindelse med det lufthavnsprojekt, som vi så fra dansk side arbejder med.

Det, der foreligger, er, at siden folketingsudvalget har afgivet sin beretning, har der været nogle drøftelser mellem forskellige af ministerierne, idet forholdet jo er det, at en beslutning om at gå videre med et Saltholmprojekt, hvilket jo må betyde at begynde på nogle praktiske forarbejder, naturligvis er en beslutning, der rækker ind i mange ting, der ikke alene vedrører trafikministeriet. Det har været nødvendigt at undersøge visse ting, og det har for øvrigt også været nødvendigt at få en ny bekræftelse på eller kontrol på, vil jeg hellere sige, prognosegrundlaget. Jeg kan oplyse over for folketinget, at disse drøftelser forventes afsluttet en af de nærmeste dage. Når man er så nær ved afslutningen, kan man jo næsten uden forbehold sige, at man omtrent ved, hvordan det ligger, og med forbehold for, at der skulle komme noget helt usædvanligt, uventet, frem, er situationen den, at jeg er parat til at komme til folketingsudvalget vedrørende Saltholm, som jeg jo har lovet at holde informeret, med oplysning om, hvorledes jeg ville mene at man nu skulle gå videre med sagen. Det, der er det konkrete i det, er jo — og det vil jeg gerne medgive over for dem, der har betænkeligheder over for Saltholmprojektet — at det er ganske klart, at man ikke kan afklare alle disse betænkeligheder. Der er en række spørgsmål, man ikke vil kunne svare